

[Ragnhild Andersen.]

og Invalidere renten selv har stillet om 175 Kr. til enlige og 250 Kr. om Maanedet til Ægtepar, tilnærmelsesvis vil blive de samme som Udgifterne efter det, som er foreslaaet her fra socialdemokratisk Side.

Men der er et Par Ting i Forslaget, som jeg vil fremhæve, som ogsaa naturligvis er mit Partis Synspunkt, og det er for det første Bestemmelsen om, at Rentesaetserne maa blive ens, ikke bare for Mænd og Kvinder, men over hele Landet. Det er ogsaa et af de Ønsker, som i allerhøjeste Grad gør sig gældende hos dem, der repræsenterer Alders- og Invalidere renten: at man kommer bort fra den temmelig store Forskel paa Sætserne i Provinsen, Købstæderne og i Hovedstaden.

Et andet Spørgsmaal er Grænsen for den afdragsfri Indtægt. Nu ligger der jo en Oversigt her, som man naturligvis skal gennemarbejde, og som man ingen Tid har haft til at gennemgaa, men hos de Repræsentanter for Alders- og Invalidere renten, det drejer sig om, er det med Hensyn til dette store Betæneligheder, der gør sig gældende. Man hævder f. Eks. her, at man kan komme ud for, at en Aldersrentenyder, som passer en Lillebil central næsten hele Døgnet, kun maa tjene 4 Kr., og det vil komme til at virke som en Form for Løntrykkeri. Det er i øvrigt min og mit Partis Opfattelse, at naar der er Tale om Revision, maa man konferere nøje med de Repræsentanter, vi har sidende i Spidsen for de store Organisationer, her i første Række for Aldersrentenyderne, fordi de bedst ved, hvor Skoen trykker, og gennem de Aar, hvori de har virket, kender til, hvordan Forsorgen bedst skal ordnes, saa den bliver tilfredsstillende for de gamle, der skal leve af den.

Der er een Ting, der gør sig gældende, og det er, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har været fremme med Ønsker om — det findes ikke i Forslaget, men jeg ved, at det har ligget den højtærede Socialminister paa Hjerte — at forhøje Grænsen for Ret til at oppebære Aldersrente fra 60 til 65 Aar. Det vilde være et meget stort Tilbageskridt, hvis noget saadant skulde ske, og mit Parti kan i hvert Fald ikke gaa med til at forringe Vilkaarene for de gamle ved paa den Maade at sætte Grænsen i Vejret fra 60 til 65 Aar for Retten til at oppebære Aldersrente.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister har sagt i Dag, at det er et stort Beløb, det kommer til at dreje sig om for Statsfinanserne, og det ærede Medlem Hr. Krog

har sagt, at en Forhøjelse paa 42 pCt. er for meget i Forhold til, hvad vi har Raad til. Hvis man ser paa de enkelte Sætser og ser, hvor meget en saadan Forhøjelse vil komme til at betyde, vil man i Virkeligheden komme til det Resultat, at Forhøjelsen er for ringe. Nu kan man jo nok sige, som det ogsaa er blevet fremført, at man skal tage Hensyn til, hvad man har Raad til, men jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at i et sundt og velordnet Samfund maa de finansielle og økonomiske Forhold indrettes saaledes, at der bliver menneskeværdige Levevilkaar for de gamle og daarligt stillede, som helt alene er henvist til at leve af Forsorgen. Det Hensyn maa man tage, og derudfra maa man indordne de øvrige finansielle Forhold, fordi det tjener et sundt og velordnet Samfund at have en anstændig Ordning og Forsorg for de gamle Mennesker, der har arbejdet og slidt i Samfundets Tjeneste et helt langt Liv.

Det er blevet sagt, at de foreslaaede Beløb er sat for højt, og den højtærede Socialminister Hr. Søren P. Larsen har sagt, at Raadighedsbeløbene bliver udnyttet lige saa meget ude i Kommunerne som i København, og at han vilde foretrække at bo i en Sognekommune, hvis han skulde blive en fattig Aldersrentenyder. Nu har jeg netop fra en Sognekommune faaet Oplysninger, som viser, at paa dette Omraade gælder det i hvert Fald ikke for hele Landet. Jeg har netop her en Henvendelse, som siger angaaende det Tillæg, som skulde udbetales efter Beslutning fra det høje Ting i Sommer — Eengangstillægget paa 100 Kr. til enligstillede og 170 Kr. til Ægtepar —, at i en Kommune i Sønderjylland forstod man, at det var en Ekstrahjælp til Brændsel og Tøj, og dette Tillæg blev udbetalt samtidig med, at man ganske roligt annullerede den sædvanlige Brændselshjælp. Det er den Slags Forvaltning, som viser, at der er Kommuner, som ikke forstaar deres Opgaver over for de gamle og ikke forstaar Vedtagelserne her fra det høje Ting, ikke forstaar, at det jo ikke kunde være Mening, naar Rigsdagen bevilger et saadant ringe Beløb til Alders- og Invalidere renten, i samme Øjeblik at inddrage Brændselshjælpen til de Mennesker, som tidligere har oppebaaret den.

Det hedder i Beretningen fra vedkommende Kommune: Til Belysning af Forholdene for de gamle og af, at den foreslaaede Forhøjelse i hvert Fald under ingen Omstændigheder er for høj, men snarere alt for ringe, kan man prøve at sætte et Regnestykke op. En Aldersrentenyder, som her faar 60 Kr. 75 Øre om Maanedet, skal